

Udfig med den Baake, der ligger længere ude paa Oddens Rev. Dette er nærmest foranlediget ved, at Skonnerten „Georg“ i Slutningen af November 1871 strandede ud for Sjællands Odde, og da Besætningen paa Grund af Stormen ikke kunde naae Land, maatte den søge sin Tilflugt i den nævnte Baake. Dette har ført til, at Opmærksomheden er bleven henledet paa Udfisigheden af, at der kunde etableres et stadigt Udfig fra Land med den nævnte Baake, for at der kunde have Sikkerhed for, at det strax kunde blive bemærket, naar Nogen havde søgt Tilflugt i samme. Det er ganske vist, at Opmærksomheden er bleven henledet paa dette Punkt, men jeg tror, jeg tør sige, at Opmærksomheden ved samme Leilighed er henledet paa noget Mere. Jeg holder her i min Haand en Skrivelse, hvori det er meddelt mig Oplysninger i den Anledning, og jeg tør udtale, at de hidvære fra en aldeles paalidelig Kilde. Der er deri gjort opmærksom paa, at det saakaldte Redningsstaarn burde forbedres, idet det er i en saa daarlig Orden, at det næsten slet ikke duer. Det ansføres navnlig, at der dengang denne Skonnert var strandet, nemlig den 29de November 1871, var 5 Personer, som alle bleve reddede i den nævnte Baake. Der fandtes vel et Signalflag, men der var ingen Anstalter til at vise Flaget, saaledes at man kunde se, at der var Folk, som vare stødte i Nød, og Flaget var derhos saa daarligt, at man ikke kunde høre det ud, fordi man var bange for, at Blæsten skulde rive det i Stykker. Det Skibsbrød, som foresandtes, var muggent og omtrent uspiseligt, og det ansføres i disse Oplysninger, at dersom Følsene ikke havde haft et Par Flasker Vin med sig, havde det været umuligt for dem at holde Livet oppe, thi de vare der fra om Aftenen den 29de November til Lørdag Formiddag den 2den December, spirt da bleve de observerede fra Land. Endvidere henleder Andrageren Opmærksomheden paa, at det vil være nødvendigt at anskaffe en Redningsbaad, thi det kan ikke nytte at holde Udfig, naar der ikke er et Redningsapparat, hvorved de Skibbrudne kunne blive reddede. Der har tidligere været Lodser ude paa Odden, men det er ophørt, og siden er der Ingen, som har haft Noget med Sagen at gjøre. Dertil kommer ogsaa, hvad der er oplyst for mig, at Ingen er særlig instrueret til at tage sig af dette Laarn. Politimesteren i Nykjøbing har gennem Amtet henledt Ministeriets Opmærksomhed derpaa. Ministeriet svarede, at det ikke havde fundet Anledning til at søge en Redningsstation oprettet paa Odden, men at Marineministeriet havde stillet i Udigt, at der i Sommer — det vil sige sidste Sommer — skulde blive truffet nærmere Foranstaltning med Hensyn til Baakens bedre Forsyning, samt at Ministeriet vilde søge Penge til at lønne en Mand til at holde Udfig. Det er Bevillingen til denne Mand, her søges, men det ses ikke, at der er truffet nærmere Foranstalt-

ninger med Hensyn til Baakens bedre Forsyning. Jeg tror, der burde anstafes en Baad, som stod paa en Bogn, saaledes at den, naar Faren indtraf — thi vi maa huske paa, at det er et meget smalt Land —, kunde køres til den Side, hvor det var nødvendigt at sætte den ud. Det er endvidere blevet mig meddelt, at der for ganske nylig paany skal være indgivet Andragende til Indenrigsministeriet i denne Anledning, men at der ikke er svaret derpaa. Dette Andragende gaar naturligvis i samme Retning som det tidligere, idet det gjør opmærksom paa, hvor højt nødvendigt det er, at der bliver gjort Noget. At der strander mange Skibe, og at der gaar mange Menneskeliv tabte, er ganske vist, og jeg tror ikke, man maa være smaalig, naar det er Tilfældet. Jeg hører til dem, der gjerne vilde være med til at gjøre Beparelser, hvor det kan ske; men saa længe jeg har haft den Ære at sidde i Rigsdagen, har jeg altid stemt for de Bevillinger, ved hvilke det gjaldt om at gjøre Noget for at redde Menneskeliv. Jeg har aldrig negtet at give, hvad der forlangtes i saa Henseende, og jeg tror ogsaa, det vilde være usforsvarligt at unddrage sig fra at give, hvad der er nødvendigt til Sigt. Jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister, at der gjøres Noget ligesaa godt her som paa andre Steder, hvor det er nødvendigt at oprette Redningsstationer. Naar det er oplyst og kan konstateres, at mange Mennesker maa lade deres Liv der, blot fordi der mangler de fornødne Anstalter til at redde, tror jeg, der maa gjøres Noget, og hvad der her vilde være tilstrækkeligt, kunde ikke koste saa Meget. Dertil kommer, at der som det ogsaa er oplyst for mig, netop nu for Tiden der lever en af disse gamle Lodser. Han er særdeles stiftet til og har Lyft til at paatage sig noget Saadant; men naar der mangler, hvad der skal bruges, kan det jo ikke nytte. Jeg er bleven særlig anmodet om at virke for denne Sag, hvad jeg kan, og derfor vil jeg ogsaa virke for den efter ringe Gode. Jeg vil saaledes paa det Indstændigste anmode den ærede Minister om at gjøre i den Retning, hvad der kan gjøres. Jeg tror ikke, man ved Saadanne Ting bør vente til næste Aar med at gjøre, hvad der kan gjøres i Aar; thi det kunde gjerne hændes, at mange Mennesker i dette Mellemrum kom i Gavnød og fandt deres Død i Bølgerne, medens de muligvis kunde have været reddede, naar der havde været bedre Redningsmidler paa Stedet. Derfor siger jeg, at man bør gjøre det, der skal gjøres, jo før jo bedre, og det saa meget mere, som det dog ikke vil kunne medføre stor Befrustning. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Sagen til den ærede Minister og det høie Thing.

Ordføreren: Efterat de ærede Medlemmer (Albretsen og Bajer), der have stillet Erindringsforslag, have udtalt sig, skal jeg tillade mig